

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1163²

Μεγάλη Τετάρτη βράδυ
8 Ἀπριλίου 2015 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ θεία κοινωνία

«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (θ. Λειτ., βλ. Ματθ. 26,27)

Γεύματα καὶ δεῖπνα κάνουν οἱ μεγάλοι, οἱ πλούσιοι, οἱ μεγαστᾶνες, ποὺ θέλουν νὰ ποικίλουν τὴν ἀνιαρὴ ζωὴ τους καὶ μ' ἓνα γλέντι. Ἀλλὰ πόσοι προσκαλοῦνται σ' αὐτά; Λίγοι, οἱ ἐπίσημοι· αὐτοὶ ποὺ εἶνε πάντα χορτᾶτοι. Ὁ πολὺς λαὸς μένει ἔξω ἀπὸ τὰ δεῖπνα τῶν μεγάλων. Θὰ σᾶς παρουσιάσω ὅμως ἓνα δεῖπνο, ἐμπρὸς στὸ ὁποῖο ὅλα τὰ ἄλλα δεῖπνα εἶνε μία σκιά. Σ' αὐτὸ εἶνε προσκεκλημένοι ὅλοι. Εἶνε δεκτὸς ἐξ ἴσου τόσο ὁ πλούσιος ὅσο καὶ ὁ φτωχός, τόσο ὁ ἀγράμματος ὅσο καὶ ὁ ἐγγράμματος, τόσο ἡ γυναίκα ὅσο καὶ ὁ ἄντρας. Σ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ καθήσῃ δίπλα στὸ βασιλιά καὶ ὁ λοῦστρος, κι ὅταν δειπνοῦν οἱ προσκεκλημένοι παιανίζει ἡ μουσικὴ τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ δεῖπνο αὐτὸ εἶνε ὁ **μυστικὸς δεῖπνος** τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἀδελφοί, **ἐλᾶτε στὴν τράπεζα τοῦ Κυρίου**. Ὁ Χριστὸς διανέμει τὰ προσκλητήρια. Εἶνε γραμμένα ὄχι μὲ μελάνι ἀλλὰ μὲ αἷμα. Καὶ τί γράφει; Σᾶς διαβάζω τὸ προσκλητήριο· «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (θ. Λειτ., βλ. Ματθ. 26,27). Ἐλᾶτε λοιπόν. Πῶς νὰ σᾶς παραστήσω τὴν ωραιότητα τοῦ δεῖπνου; Σᾶς λέω μόνο, ὅτι ὁ μυστικὸς δεῖπνος, ἡ θεία κοινωνία, εἶνε μυστήριο ἀγάπης, μυστήριο ταπεινώσεως, καὶ μυστήριο ζωῆς. Τὶς **τρεῖς** αὐτὲς **ἀπόψεις** τοῦ ἀγιωτάτου μυστηρίου θὰ ἐκθέσω μὲ λίγα λόγια στὴν ἀγάπη σας.

Ἡ θεία κοινωνία εἶνε **μυστήριο ἀγάπης**. Ἀγάπης τίνος; Τοῦ Χριστοῦ μας. Πόσο μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Χριστὸς μᾶς τὸ ἀποδεικνύει καθημερινῶς. Παντοῦ καὶ πάντοτε δεχόμαστε τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης του. Ὡ τὰ δῶρα τοῦ Χριστοῦ! Εἶνε πολλὰ, ἀναρίθμητα. Δικό του δῶρο εἶνε ἡ ζωὴ μας, ἡ τροφὴ μας, ὁ ἥλιος, ὁ ἀέρας ποὺ

αὐτὴ τὴ στιγμή ἀναπνέουμε, καὶ τόσα ἄλλα. Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο δῶρο του ξέρετε ποῖο εἶνε; Ἡ θεία κοινωνία. Γι' αὐτὸ μιλάμε καὶ γιὰ «**τίμια δῶρα**». Στὸ μυστήριο αὐτὸ σὰν ποταμὸς ξεχειλίζει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας. Καμμιά μητέρα δὲν ἀγάπησε τὸ παιδί της τόσο ὅσο ὁ Χριστὸς τὸν ἄνθρωπο. Μεγάλῃ ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας. Συνέβη, μιὰ μητέρα ποὺ βρέθηκε στὴν ἔρημο καὶ οἱ μαστοὶ της εἶχαν στειρεύσει, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ τὸ παιδί της, ν' ἀνοίξῃ τὴ φλέβα της καὶ νὰ τὸ ποτίσῃ μὲ τὸ αἷμα της. Αὐτὸ δείχνει τὴν ἀγάπη της. Ἀλλ' αὐτὸ καὶ κάτι ἀνώτερο κάνει ὁ Χριστὸς καὶ βεβαιώνει τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ἀγαπᾷ, καὶ γι' αὐτὸ ἔδωσε τὴ θεία κοινωνία, ποὺ εἶνε ἓνα μυστήριο ἀγάπης. Μυστήριο εἶνε καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ πατέρα πρὸς τὸ παιδί, τῆς γυναίκας πρὸς τὸν ἄντρα· ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο μυστήριο εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, καὶ τὴ δείχνει ἰδίως διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας κοινωνίας.

Μυστήριο λοιπὸν ἀγάπης. Ἀλλὰ ἡ θεία κοινωνία εἶνε ἀκόμη καὶ **μυστήριο ταπεινώσεως**, ταπεινώσεως βαθυτάτης. Ταπεινώσεως τίνος; Τοῦ Χριστοῦ. Στὸ μυστήριο αὐτὸ θαυμάζουμε ὄχι μόνο τὴν ἀγάπη ἀλλὰ καὶ τὴν ταπείνωσι τοῦ Χριστοῦ. Κατὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ του πολλὰς φορές ταπεινώθηκε ὁ Κύριος. Ταπεινώθηκε ὅταν, βασιλεὺς αὐτὸς οὐρανοῦ καὶ γῆς, γεννήθηκε μέσα σ' ἓνα σπήλαιο. Ταπεινώθηκε ὅταν καταδέχτηκε νὰ ὑποτάσσεται στὴν Παναγία μητέρα του καὶ τὸν δίκαιο Ἰωσήφ. Ταπεινώθηκε ὅταν ἐργαζόταν ὡς ἀπλὸς ἐργάτης, γιὰ νὰ ἐξοικονομῇ τὸ καθημερινό του ψωμί. Ταπεινώθηκε ὅταν καταδέχθηκε νὰ βαπτισθῇ ἀπὸ τὸν Πρόδρομο. Ταπεινώθηκε ὅταν, χωρὶς ἀμάξια καὶ ἄλογα χρυσοστολισμένα, πεζός, ἔτρεχε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ γιὰ νὰ μεταδώσῃ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας.

Σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, καὶ τόσες ἄλλες, ὁ Χριστὸς ταπεινώθηκε. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἔδειξε καὶ δείχνει τὴ μεγαλυτέρα ταπείνωσι, εἶνε ἡ θεία κοινωνία. Γιατί; Διότι στὶς παραπάνω περιπτώσεις ταπεινώθηκε μιὰ φορά· μιὰ φορά γεννήθηκε στὸ σπήλαιο, μιὰ φορά βαπτίσθηκε, μιὰ φορά περπάτησε στὴ γῆ. Ἀλλὰ στὸ μυστήριο αὐτὸ «*ἀεὶ σφαγιάζεται ἀγιάζων τοὺς μετέχοντας*» (ἀκολ. θ. Μεταλ.). Γιὰ σκέψου το λίγο. Σὲ ρωτῶ καὶ τὸ ἄλλο· Εἶδες ποτέ βασιλιᾶ ν' ἀφήνῃ τὸ ἀνάκτορό του καὶ νὰ πηγαίῃ στὸ καλύβι τοῦ ἀλήτη ἢ τοῦ λούστρου, νὰ κάθεται μαζί του, νὰ τρώῃ μαζί του, νὰ κοιμᾶται μαζί του; Ἐγὼ δὲν τὸ εἶδα ποτέ. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς –ὦ τῆς ταπεινώσεώς του!– καταδέχεται νὰ τὸν κοινωνῇ καὶ ὁ φθισικὸς καὶ ὁ λεπρὸς καὶ ὁ λοῦστρος καὶ ὁ πιὸ ἄσημος ἄνθρωπος. Χριστιανέ· ἐὰν δὲν σὲ συγκινῇ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τοῦλάχιστον δὲν σὲ συγκινεῖ ἡ τόση ταπείνωσίς του;

Καὶ τώρα ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν τελευταία ἄποψι τοῦ μυστηρίου. Διότι ἡ θεία κοινωνία εἶνε καὶ **μυστήριο ζωῆς**. Ζωῆς τίνος; Τοῦ Χριστοῦ, ζωῆς αἰωνίου καὶ μακαρίας. Ἡ θεία κοινωνία, ὅπως τὴν ὠνόμασε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, εἶνε «*ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς*» (βλ. ἴω. 6,35). Ἐὰν τὸ ψωμὶ τρέφῃ τὸ σῶμα, ἡ θεία κοινωνία **τρέφει** ψυχὴ καὶ σῶμα κατὰ τρόπο μυστηριώδη. Ὅπως δὲν γνωρίζουμε πῶς οἱ τροφὲς μεταβάλλονται σὲ αἷμα –ἡ μεταβολὴ αὐτὴ εἶνε μυστήριο τῆς ἰατρικῆς–, ἔτσι καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ἄρτου εἶνε μυστήριο τῆς θρησκείας. Ἄς μᾶς ποῦν οἱ γιατροὶ πῶς οἱ τροφὲς γίνονται αἷμα, γιὰ νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς πῶς τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί γίνονται ζωηφόρο σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μεταδίδει τὴ ζωὴ στὴν ὑπαρξί μας. Προσωρινὴ ζωὴ μεταδίδουν οἱ ὑλικὲς τροφές, αἰωνία καὶ μακαρία ζωὴ μεταδίδει τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀλλὰ ἡ θεία κοινωνία δὲν εἶνε μόνο ἡ τροφή, εἶνε κάτι περισσότερο· εἶνε καὶ τὸ **ἐμβόλιο** ποὺ προστατεύει τὴ ζωὴ μας. Φέρνω ἓνα παράδειγμα. Ἄς ὑποθέσουμε –κακὸ νὰ μὴν ἔχουμε, ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ–, ἄς ὑποθέσουμε ὅτι στὸν τόπο μας πέφτει τύφος. Τί θὰ κάνουμε τότε; Ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι, θὰ τρέξουμε νὰ ἐμβολιασθοῦμε μὲ τὸ ἀντιτυφικὸ ἐμβόλιο· διότι ὅλοι ἀγαποῦμε τὴ ζωὴ, μόνο παράφρονες δὲν τὴν ἀγαποῦν. Σὲ μία λοιπὸν φοβερὴ ἐπιδημία ὅλοι σπεύδουμε νὰ ἐμβολιασθοῦμε· καὶ οἱ στρατιῶτες στοὺς στρατῶνες, καὶ οἱ μαθηταὶ στὰ σχολεῖα, καὶ οἱ φυλακισμένοι στὶς φυλακές. Ἄλλ' ἰδοὺ, ἀδελφοί μου, μία ἄλλη ἐπιδημία, ἡ φοβερῶτερη ποὺ

ὑπάρχει στὸν κόσμον, ἡ ἐπιδημία τῆς ἁμαρτίας. Τὰ μικρόβια τῆς ἁμαρτίας ἐργάζονται περισσότερο ἀπὸ τὰ μικρόβια τοῦ τύφου. Κάνουν θραῦσι, καὶ θραῦσι μεγάλη. Λοιπὸν τί θὰ κάνουμε; Μόνοι μας ν' ἀντιδράσουμε δὲν μποροῦμε. Ἐχουμε ἀνάγκη θείας βοήθειας. Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἐμβόλιο ἐναντίον τῆς φοβερῆς νόσου τῆς ἁμαρτίας εἶνε ἡ θεία κοινωνία. Αὐτὸ εἶνε τὸ «*φάρμακον ἀθανασίας, ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν*» (Ἰγνατ. Θεοφ.). Τὸ ἐμβόλιο αὐτὸ δὲν κατασκευάζεται στὰ χημεῖα· κατασκευάστηκε πάνω στὸ Γολγοθᾶ. Καὶ ἔκτοτε ὅσοι ἀσθενοῦν στὴν ψυχῇ, ὅσοι δὲν θέλουν νὰ τοὺς θανατώσῃ ὁ ὄφις τῆς ἁμαρτίας, πλησιάζουν «*μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης*» τὸ μυστήριο τοῦτο τῆς ζωῆς· ἐνισχύουν τὸν ψυχικὸ καὶ σωματικὸ τοὺς ὀργανισμό, δέχονται ἐντὸς τοὺς τὸ σπέρμα τῆς ἀθανασίας καὶ προχωροῦν πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἄς σταματήσω ὅμως, ἀγαπητοί μου. Γιατὶ ὅ,τι καὶ ἂν ποῦμε γιὰ τὸ μυστήριο τοῦτο, τὸ θέμα δὲν ἐξαντλεῖται. Πρὶν τελειώσω, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς διαβάσω ἄλλη μιὰ φορά τὸ προσκλητήριο τοῦ Χριστοῦ· «*Λάβετε, φάγετε, τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστι τὸ αἷμα μου...*». Ἀκοῦς τὸ προσκλητήριο; **πρόσελθε** στὸ μυστήριο, τὸ μυστήριο τῆς ἀγάπης, τῆς ταπεινώσεως, τῆς ζωῆς. «*Μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος τοῦ Χριστοῦ*» (κοντ. Μ. Τρ.). Μὴν ἀδιαφορήσης. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ φάῃ, πεθαίνει· κ' ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ κοινωνήσῃ τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, θὰ πεθάνῃ πνευματικῶς. Ἄς προσέλθουμε ἀκόμη, γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὴ ζωὴ, τὴν ἀγάπη, τὴν ταπείνωσι τοῦ Χριστοῦ, τὴ δύναμί του. Ἄς προσέλθουμε ὄχι ἀπλῶς μὲ καθαρὰ ἐνδύματα τοῦ σώματος, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο μὲ καθαρὰ ἐνδύματα τῆς ψυχῆς. Ἄς προσέλθουμε ὄχι ὅπως ὁ Ἰούδας, ἀλλὰ ὅπως οἱ ἑνδεκα μαθηταί. Καὶ πρὶν προσέλθουμε ἄς ποῦμε μυστικὰ τὴν προσευχὴ·

Χριστέ μου, δέξου κ' ἐμὲ τὸν ἀνάξιο στὸ μυστικὸ σου δεῖπνο. Δὲν θὰ σοῦ δώσω φίλημα ὅπως ὁ Ἰούδας· ἀλλὰ σὰν τὸ ληστή, σὰν τὴν πόρνη, σὰν τὸν ἄσωτο, σὰν τὸν τελῶνη κλαίω γιὰ τ' ἁμαρτήματά μου, πέφτω ἐμπρὸς στὸ ματωμένο σου σταυρὸ κ' ἐπαναλαμβάνω τὰ λόγια τοῦ ταπεινοῦ τελῶνη καὶ τοῦ μετανοημένου ληστή· «*Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ*» καὶ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 18,13· 23,42). Γένοιτο!

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**